

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1885.

34te Aargang.

Forsølgelse.

(Mill. Star.)

Et af de mest iøjnefaldende Træk ved religiøs Forsølgelse i alle Tidsalbre er Ligheden mellem Bevæggrundene til den. Man skulde formode, at de Helliges værste Forsølgere findes blandt dem, som selv ingen Religion have, eller blandt de aabenbare Ugudelige; men det er en Kjendsgjerning, som hele Historien bevidner, at de bitreste Forsølgere have været Mennesker, som gjorde Paa-stand paa at være religiøse. Mange af dem ønskede selv Frihed, men vare ikke villige til at skjænke den til Andre. Det syntes, som om de ansaa det som en nødvendig Del af deres egen Frihed at kunne forhindre Andre i at nyde deres.

Et af de virksomste Midler til at oppvække Had imod et hvilket som helst Folk er at sætte affyelige Løgne i Omløb angaaende dem. Dette var Tilfældet med de første Kristne i Rom. Naar de mødte sammen for at nyde Herrens Nadver, maatte de gjøre det hemmeligt, og fordi de saaledes hemmeligt forsamlede sig, bestyldtes de for at dræbe Børn og derpaa højtideligholde en affyelig kanibalist Fæst. Disse Rygter cirkuleredes

i en vid Kredts og optændte et brændende Had imod dem.

I det nantiste Edikts Historie, skreven af Venoit, taler han om de skjændige Rygter, som sættes i Omløb om Protestanterne. Han siger: „Følgen op- hidsedes imod dem ved de skammeligste Bestyldninger; thi undertiden sagdes der, at de vare Jøder, og havde for Skik at æde et Paaftelam i deres natlige Sammentømter; undertiden sagdes der, at de spiste en Gris i Stedet for et Lam, og undertiden at de stegte Børn og tilbragte Tiden med djævelst Lystighed i disse frygtelige Gæstebud, og at de derefter gjorde sig skyldige i den største Usædelighed“.

Der var ikke Mangel paa Vidner, som vidnede at have været nærværende og meddelagtige i disse djævelske Underholdninger. Resultatet blev, at flere af Protestanterne bleve brændte. I det han omtaler de Spioner, som man benyttede til at opdage, hvor Protestanterne holdt deres Møder, siger han: Disse Spioner vare næsten alle Apostater fra Reformationens Sag, og det var

dem, som publicerede disse skjændige Beskyldninger imod Protestanterne“.

I Lighed med os gjorde disse Mennesker Alt for at rense sig fra disse frygtelige Beskyldninger og udgave Blade, hvori de beviste disse's Ugrundethed. De fremhævede Kirkesædrenes Vidnesbyrd om, at Hedningerne havde circuleret netop de samme Rytter om de første Kristne og gjort det paa samme Maade, som deres Fjender nu gjorde imod dem.

De Thou, en fransk Skribent, beskriver, hvorledes Henrik den Andens Opmærksomhed henvendtes paa Protestanterne. Denne Konge blev senere hen en af deres heftigste Modstandere. Vi oversætte de følgende Uddrag af denne Forfatters Beretninger:

„Hertuginde af Valentinois, Kongens Maitresse, der haabede at kunne berige sig af deres Rigdomme og Ejendomme, som dømtes at være Rættere, og Guisernes mægtige Hus, der søgte at vinde Folkets Gunst ved at faa Rættene affrasede, ophørte ikke med at fremlægge for Kongen, hvorledes Rætteriet spredte sig over det ganske Frankrig. De sagde, at han kunde ikke vedblive at være Konge, om denne Sect tillodes at gjøre videre Fremgang. De sagde endvidere, at disse Rættere, som hidtil kun havde udsprede deres Lærdomme i Løndom og med Frygt, vovede nu med Frækhed at forkynde dem aabenlyst og gjorde det paa en Maade, der var Gud til Fortørnelse og Kongens Majestæt til Forargelse. De tilføjede, at de, som turde trodse den guddommelige Myndighed, vilde kun give liden Agt paa den menneskelige.

Det lykkedes disse Personer at faa adskillige af Rigets ypperste Embedsmænd til at overtale Kongen til at antage sig deres Politik, og paa denne Maade kom Kongen under den samme Indfly-

velse fra flere Sider. Han havde forstaaet Frankrig Fred, sagde de, men hvor unyttig var den ikke, om en Strid, langt farligere end en udenlandsk Krig, tilstedes at udvikle sig i selve Staten. Dette Ord havde nu naaet et saadant Punkt, paastode de, at om man tøvede længer med at handle i denne Sag, vilde de strengeste Love ikke kunne afhjælpe det. De sagde i Korthed, at om man tøvede længer, vilde det blive nødvendigt at bruge Rigets Armé og hele Magt for at standse dets Fremgang“.

At læse dette minder saa meget om, hvad vi i den sidste Tid saa ofte have hørt af vore Fjender i Utah. Det Indtryk, de have søgt at bringe alle Nationens fremragende Statsmænd, er det samme, som hin morderiske og griske Bande, der omgav den franske Monark, søgte at gjøre paa denne. Der er ingen Tvivl om, at de fremstillede for den afdøde Præsident Garfield, at Republikken trueedes af den samme Fare, som hine principløse Mennesker fremlagde for Kongen af Frankrig. Haabet om Novstimulerede Forsølgernes Sver i Frankrig, og det samme Haab har været Hovedbevæggrunden for Forsølgernes Sver i Utah. Enhver optænkelig Beskyldning imod Utahfolket er bleven publiceret overalt i de forenede Stater. Det er bleven foreholdt Kongressen, at med mindre Noget gjordes straks, vilde Mormonerne blive saa stærke, at deres Vækst ikke kunde standses, og at en anden Krig maatte føres, at det var unyttigt at ofre saa mange Liv og Penge for Slaveriets Affjæffelse og ikke drage Nytte af det, man der lærte, og standse Mormonernes Vækst, førend de bleve saa mægtige, at de trueede Republikkens Fremtid. Det var saadanne Argumenter som disse, der muliggjorde Edmundslovens Vedtagelse. Offentligheden op-

hidsedes af Beskrivelser om indbildte Farer, af de skammeligste Løgne og ved enhver Kunstgreb, som kunde danne en gunstig Stemning for en saa uretfærdig Lovgivning.

Det er værd at lægge Mærke til, at de franske Protestanternes Forsølgelse og Henrettelse formindskede slet ikke deres Antal. De, som bleve brændte, udviste en saadan Standhaftighed, at det gjorde et dybt og gunstigt Indtryk paa deres Sind, som vare Vidner dertil. Der siges, at hverken Vøger eller Prædiken havde saa stor Kraft til at omvende Folket som Synet af disse Dfæ. Det, som kaldtes Kjetteri, antoges af Menneker i enhver Stand og Stilling. Mange Præster og Lærde bleve omvendte, og flere fremragende Mænds Opmærksomhed henvendtes paa deres Lærdomme.

Dette var ikke det Udfald, som de forventede, der oppustede Forsølgelsens Flamme, ejheller vil Udfaldet af Forsølgelsen mod de Hellige blive det, som Utahsfolket's Fjender forvente. De, som have tilstændet Edmundslovens Vedtagelse, have gjort sig store Forhaabninger om, at disse Forholdsregler skulde styrke dem og svække de Sidste Dages Hellige i Utah; men de, som tænke saaledes, ere enten uvidende om, hvad Historien lærer, eller de have laast den til ringe Nytte; thi det er alle Slægters Erfaring, at naar et Folk forfølges, bliver det mere sammenbundet og klynger sig standhaftigere til sin Religion. Det har mere end en god Virkning. Foruden at det stiller dem af med Hyklerne, de Frygtagtige og de Vakkende, drager det til dem de Modige og Uforsagte, som sympathiserer med de Undertrykte, og som affryer af ganske Hjærte Alt, som lugter af Tyranni og Forsølgelse.

Det er interessant at undersøge

Marfagerne, der har opvakt Forsølgelse imod Religionsbekjendere. Tilskyndende have de mest ubetydelige Begivenheder foraarsaget de største Virkninger. Ved mere end en Lejlighed hentydede Præs. George W. Smith til den Pot Mælk, om hvilken nogle af Kirkens fremragende Medlemmer kjæledes i Jar Vest, og som havde til Følge, at Thomas B. Marsh, Præsidenten for de Tolvs Kvorum, apostaserede.

Tiden er endnu ikke kommen for at skrive det nærværende Angrebs Historie, men uden Tvivl kan meget af det tilskrives General Garfiel's Ønske at rense sig fra den Mistanke, man havde, at han skulde være gunstig stemt imod de Sidste Dages Hellige. Paragrafen i hans Budskab, der angaar Utah, havde sikkert sin Oprindelse deri, at han, i det han begyndte sin Regjering, ønskede at vinde de Orthodoxes gode Mening for sig. Det er bekjendt, at han var bleven bestyldt af de Helliges Fjender i Utah for at være en „Jæck Mormon“, et Udtryk som auendes af dem om Enhver, der paadrager sig deres Mishag ved ikke at bekrige de Sidste Dages Hellige.

Kong Ludvig den Fjortende af Frankrigs Ungdom tilbragtes i Selvfab med en Række Efferinder, der en efter anden beherskede hans Hjærte. Med nogle af dem havde han Børn. En af disse, Fru Montespan, antog som Guvernante for sine Børn en vis Digter Scarrons Enke. Denne var en ualmindelig Skjønhed og besad megen Mand og Kundskab samt en fortryllende Anstand og Værdighed. Hun nedstammede fra en bergønt protestantisk Familie; den protestantiske Historiker og Henrik den Fjerdes Ven, d'Aubigne var nemlig hendes Bedstefader. Ved sin Død efterlod hendes Mand hende i den største Fattigdom. Da hun blev Guvernante for Kongens

Børn, gjorde hun et uimodstaaeligt Indtryk paa Kongens Hjærte, og paa nogle faa Aar vandt hun fuldkommen Herredømme over ham. Han ophøjede hende til Marquise af Maintenon. Efterat hun havde vundet Indflydelse over ham, lykkedes det hende at drage Kongens Kjærlighed fra hendes hovmodige Begjærerinde og hans andre Friller og gjengive Dronningen den. Hun erholdt snart sin Belønning herfor, thi Dronningen døde, og i det følgende Aar blev hun hemmeligt viet til Kongen.

Man skulde nu antage, at da Kongen vendte sig bort fra sine daarlige Forbindelser, vilde dette have til Følge, at han i Betragtning af sine egne Svagheder og Daarstaber skulde blive mildere og kjærligere mod Andre. Men dette blev ikke Tilfældet; uheldigvis for Frankrig ledfagedes Forandringen af forøget Bigotteri. Han ønskede at erholde Forladelse for sine Synder ved at forfølge Andre, og i sine Tanker forenede han sin egen Forbedring med sine hætteste Undersaatters Omvendelse. Disse to Begreber bleve uadskillige i hans Sind. Protestanterne havde vandret bort fra den romerske Kirke; om han nu blot kunde bringe dem tilbage, hvilken fortjenstfuld Handling vilde det ikke være, og i hvor høj Grad vilde det ikke forhøje hans egen Salighed! Der fandtes dem ved hans Hof, som bestyrkede ham i disse Ideer; og det er værd at lægge Mærke til, at Fornyeelsen af Protestanternes Forfølgelse i Frankrig tog sin Begyndelse i Aaret 1674, netop samme Aar som Fru de Maintenon fik en afgjort Indflydelse over ham. Da hun af Naturen var blid og kjærlig, skulde man formodede, at hun vilde have imod disse strænge Forholdsregler, som toges imod hendes forrige Trossfæller; men Historie-

hendes egen Bekjendelse, at hun ledtes til at opmuntre disse Forfølgelser, paa det at Kongen, som havde hørt, at hun var en født Kalvinist, skulde faa hende mistænkt for Mangel paa Iver — i Sandhed en underlig Bevæggrund; men vi mangle ikke Eksempler paa, at lignende Bevæggrunde virke paa Menneskers Sind i vor Tid. I Birkeligheden har mange fremragende Statsmænd opmuntret til Forfølgelse mod de Hellige, blot fordi de frygtede, at de ellers vilde blive mistænkt for at nære Sympathi for Monomerne.

Det vilde optage for megen Plads i denne Afhandling at beskrive omstændeligt de Forholdsregler, der toges imod Protestanterne eller Hugenotterne, som de kaldtes i Frankrig. Hensigten med dem var at frarøve dem en efter anden alle de Rettigheder, som det nantiste Edikt tilfikkede dem. De, som begjæstigede disse Forfølgelser, haabede saaledes at danne Nationens Tankemaade, at det vilde blive muligt for dem at tilføje Hugenotterne et dødeligt Slag ved at faa selve Ediktet tilbagekaldt. En Del af Forfølgelsen gik ud paa gradvis at ødelægge Hugenotternes Kirker. Det blev de Romersk-Katholske under Trusel af Bod, Ejendoms Konfiskation og Straf paa Livs Tid forbudt at apostasere. Ægtefæber mellem Katholiker og Protestanter forbødes, og Børn, som fødtes i saadant Ægtefæb, erklæredes for uægte. Der udstedtes Forbud mod at give Hugenotterne Beskjæftigelse som Sekretærer i Finantsernes Bestyrelse; ja, disse barbariske Anordninger trængte sig ind i og adskilte Familierne, og ved en kongelig Forordning af 17 Juni 1681 bestemtes der, at Børn i den spæde Alder af syv Aar vare til Trods for deres Forældre i Stand til at vælge sig en anden Tro, som om de allerede da vare i Stand til

at skjelne den sande Vej til Frelse. Omvendte Protestanter fritoges for at have Soldater indkvarterede hos sig. Det var den Gang Skik for Soldaterne, som vare paa Messer, at dele sig blandt Familieme, som da maatte underholde dem. Den forpøgede Byrde, som herved vilde kommet paa de katholske Husejere, lettedes ved at indkvartere dobbelt saa mange Soldater hos de rigere Hugenotter, som disse i Følge Loven vare forpligtede til at modtage.

Den eneste Maade, hvorpaa disse Forsølgelser kunde undgaas, var ved Flugt. Den franske Regjering bestræbte sig for at standse Emigrationen ved at forbyde Hugenotterne at forlade Frankrig. Straffen for at gjøre dette var, at Familiemederne sendtes til Gallejerne. Til Trods for Politiets Narvaagenhed paa Grændsen og i Havnene emigrerede Protestanterne i store Antal. Udtrykket „Dragonader“, som nu bruges i vort Sprog, fik den Gang sin Oprindelse. Dragoner tjente baade til Fods og til Hest og brugtes derfor fornemmelig i Tjenesten imod Hugenotterne. De forpøvede i visse Tilfælde de græseligste Grusomheder.

De protestantiske Emigranternes Flugt gav Rigets Velstand et haardt Slag. England, Holland, Sveiz og Danmark viste sig gjæstfrie mod Emigranterne og berigedes ved disses Industri, Dygtighed og Vidler. De, som forbleve hjennume, formindstedes, tilsyneladende i det mindste, til kun en Brøkdæl af deres forrige Antal. Den dumme, stuehellige og egensindige Konge følte sig helt eksalteret over sin Fremgang i at omvende Folket med sine Tropper. Det syntes ham, at han var en lige saa stor Sejrvinder over Menneskenes Sjæle som over deres Legemer og verdslige Besiddelser, at han behøvede blot at udtale Ordet, og alle disse stolte og haarduakkede Rjættere, som forhen

havde næsten forestrevet hans Forgjængeres Love, vilde falde ned for ham og underkaste sig. Disse Tanker tilfredsstillede baade hans Bigotteri og hans Stolthed. Han fortsatte med at udstede endnu grusommere Forordninger. Den 17 Oktober 1685 understrev han Gjenkaldelsen af Henrik den Fjerdes, hans Bedstefaders, Edikt, det nantistiske Edikt kaldet.

I dette Edikt bestyttedes Protestanternes Rettigheder og Friheder ligesom andre Borgernes. Han ønskede at tilintetgjøre denne Sekt, og havde ingen Tvivl om, at Ediktets Gjenkaldelse vilde naa denne Hensigt. Alle de protestantiske Kirker skulde uden Ophold ødelægges. Protestantisk Gudstjeneste blev under Straf af Konfiskation og livsvarigt Fængsel forbudt. Præster, som ikke vilde omvende sig, skulde forlade Landet inden fjorten Dage. Protestantiske Forældres Børn skulde døbes af Sognets Præst og oplæres i den katholske Tro. Kongens Minister — hvis Navn var Louvies — gav Dragonadernes Ansører Ordre til at behandle Alle med den yderste Stræng-
 hed, som skulde formaste sig til at have en Religion, som adskilte sig fra Kongens. Han gav Ordren: „Lad Soldaterne hengive sig til tøylesløs Usædelighed.“ Soldaterne optænkte de frygteligste Pinsler og begik de største Udskejelser. Hvad kunde Protestanterne gjøre? De vare hanlyste, og Enhver, som gjorde sig skyldig i disse Grusomheder, vidste, at han derved vandt deres Gunst, som vare i Myndighed. Mange fremragende Hugenotter sendtes til Bastillen eller andre Statsfængsler.

Det anflaas, at mellem det nantistiske Edikts Gjenkaldelse og Narhundredets Slutning forlode 20 à 30 Tusinde Mennesker Frankrig for deres Religions Skyld. Disse vare paa Grund af deres

Rigdom og Karakter blandt Frankrigs bedste Statsborgere. Da var det, at hele Kolonier fra Frankrig nedsatte sig i London, Berlin, Holland og andre Steder, hvor de indførte Silke-Manufaktur og andre Industrigrene.

Det er interessant for os i denne Tid at sammenligne vor Stilling som et forfulgt og upopulært Folk med andre Samfund's Stilling, der have søgt at frembringe en Reformation i den Tid's alder, hvori de levede. Vor Trost er, at Gud har givet Zion store Forjættelser, og om vi end skulle glemme en Ildprøve, der vil rense Kirken fra de daarligere Bestanddele, som ellers vilde samle sig i den, saa vil dog Bærket gaa fremad og kan ikke standses, og til Trods for Jordens og Helvedes Magt vil det udsprede sig, til det opfylder hele Jorden.

„Hvor Forsølgelsen begynder,“ siger den lærde Dr. Fortin, „der ender Kristendommen.“ Vi søge forgjæves i Kristi Lære eller Eksempel for en Retfærdiggjørelse af Intolerance eller Tvang i Religionsfager. Saaledes forholder det sig dog ikke med dem, som, medens de foregive at følge Mesteren, søge at paa-tvinge Andre deres egen Tro og egne moraliske Love.

De store Forsølgelser, som have plettet Kirkens Historie, begyndte med, hvad der i Kirkehistorien kaldes de ti Forsølgelser, ved hvilke Hedningerne søgte at udrydde Kristendommen, og ere blevne efterfulgte af en Mængde kristne Forsølgelser, ved hvilke de, som hørte til en Slags Trosbekjendelse, have søgt at udrydde enhver anden Religionsform. Den første Forsølgelse imod de Kristne begyndte Nero i Aaret 64, og den efterfulgtes af en Række Forsølgelser under Keiserne Domitian, Trojan, Antonius, Severus, Decius, Valerianus og Diocletian til Aar 303. De største Grusom-

heder forøvedes mod de Omvendte til den nye Tro. Historikerne berette, at alene i den sidste frygtelige Forsølgelse, der varede to Aar, omkom et hundrede og fire og fyrretyve Tusinde Kristne.

Saa kom Keiser Konstantins Omvendelse i Aaret 312, hvorefter Kristendommen blev det romerske Riges Statsreligion. Under de første Apostlers Lærdømmes umiddelbare Inspiration blev den Broderkærlighed, som er Evangeliet's Særkende, fuldkommen udvist i det daglige Liv. Kjærlighed imod Næsten var selve Religionens Kjerne. Overalt lærtes Fordragelighed og Overbærenhed med menneskelige Fejl og Svagheder, men uheldigvis opstod der i Kirkens tidlige Historie Mænd, som gjorde Paa-stand paa at indehave Præstedømmet, men som ikke vare værdige til at bære dets Kjortel, og som ved deres Uergjerighed, Skindhellighed og Intolerance opvakte Forsølgelsens onde Aand imod deres Brødre. I det tolvte Aarhundrede indstiftedes Inquisitionen, der i sine Forsøg paa ved Magt at indføre Enhed i Troen fyldte Verden for Aarhundreder med Gru og Rædsel. I Tydskland, Bøhmen, Polen og Ungarn flød Protestanternes Blod i Strømme. I Holland forøvede de haarde og grusomme Spaniere under Alva de skjændigste Grusomheder for at bringe Protestanterne under det katolske Nag. I Følge Historiefriveren Grotius' Beretning henrettedes et hundrede Tusinde Personer. Ved den mundgaaelige Reaktion, som er en af Forsynets Love, affastede Nederlænderne det spanske Nag, og den efterfulgte Religion blev fastere grundfæstet end nogensinde før. Meget Blod har flydt i Frankrig paa Grund af disse religiøse Krige, der ere blodigere og grusommere end andre Krige. Bartholomæusnattens Blodbad i 1572, der spredte

fig fra Paris gennem hele Landet, indtil over tredive Tusinde Protestanter omkom, udgjør en af Historiens mest gruoprækkende Blade, og dog blev denne græsselige Gjerning fejret med højtidelige Messer og Takkefange for Kirkens Tjeners Udryddelse. Pave Gregor den Trettende og hans Kardinaler toge Del i dette »Te Deum«. Det gamle Rom illumineredes, og Glædesblus brændte overalt, medens Fæstningen St. Angelos Kanoner udtordnede det regjerende Partis Glæde over de mange Rjætters Død. Men endogsaa dette skrækelige Blodbad under Karl den Niende overgiktes i Grusomhed af Hugenotternes Forsølgelse under Ludvig den Fjortende. Ved Tilbagefaldelsen i 1880 af det nautiske Edikt, som var Protestanternes Frihedsbrev, løslødes atter Forsølgelsens Mand over hele Frankrig. Protestanterne landsforvistes, plyndredes, myrbedes med Bajonetten, hængtes, og brændtes paa Baalet i store Mængder. Forsølgerne gjorde sig styldige i saa stor Grusomhed og Brutalitet mod Kvinder og Børn, at det synes næsten utroligt.

Antallet af Hugenotter og andre Protestanter, som bleve drevne bort fra Frankrig, overgik 50,000 Familier. Hvad dette intolerante Land mistede herved, blev til Fordel for de mere frisindede Lande. Hugenot Emigrationens Strøm flød til Tydskland, Nederlandene, Danmark, England, Irland og allermest til det frie Amerika, bærende med sig de Landsflygtiges Industri, Drist og Rigdom. Frankrigs dygtige Haandværkere brugte deres Evner og Kraft for Agerdyrkningens og Manufakturernes Udviikling i den nye Verden.

Forsølgelsens Mand, som ledte til disse Grusomheder i Frankrig, viste sig først i Udstedelsen af visse Forordninger og Love, ligesom den i de forenede Stater er kommet til Udtryk i Edmundslovens Vedtagelse. Love udstedtes i Frankrig, der fratog Hugenotterne Retten til at holde noget som helst Embede i Staten. Lignende Forordninger havde samme Følger i England, Skotland og Irland og endogsaa blandt Puritanerne i Massachusetts, der roste sig af deres religiøse og borgerlig Frihed. Saa tidligt som det fjerde Aarhundrede anvendtes Tvangsprincipet, der er Hovedindholdet af alle Forsølgelsesforordninger. Under Konstantin berøvedes Hedningerne deres Embeder i Staten, dernæst bleve de forbudte at ofre og endelig ødelagdes deres Templer og deres ganske Gudsdyrkelse undertrykkedes med Magt. Ikke blot Hedningerne, men Jøderne, Arianerne og Donalisterne forfulgtes med Straffelove.

Den teodosiske Lov indeholdt seks og tredsindstyve Forordninger imod Rjættene, men det er ikke alene i de første Aarhundreder, eller under den spanske Inkvifitions Grusomheder, hvorved en og tredive Tusinde Personer brændtes paa Baalet, og to hundrede og halvfemsindstyve Tusinde døptes til Pinebænken og Fængsling, at Forsølgelse for Menings Skyld lagdes for Dagen. Sandt nok, Katholikerne forfulgte Protestanterne, men de vare ikke ene om at være intolerante, thi saa snart Protestanterne kom i Besiddelse af Magten, forfulgte de Katholikerne. De lutheranske Fyrster i Tydskland forbyd ved Lov den katholske Gudsdyrkelse.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Zions Fjender.

Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal due, og hver Tunge, som staar op imod Dig for Retten, skal Du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv og deres Retfærdighed, som er fra mig, siger Herren. Esaias 54, 17.

De Sidste Dages Helliges Historie viser, at intet Redskab, dannet imod dem, har dueet, og at intet Vaaben, løftet imod Zion, har haft Fremgang. Vi kunde paapege mange Eksempler paa, hvorledes de, som have stridt imod Zion, ere blevene bestjæmmede, og i Stedet for at høste Verdens Anseelse og Ære, som var Hovedgrunden for deres Angreb paa et uskyldigt Folk, er deres egen Ugudelighed og Raaddenhed lagt for Dagen saa klart, at endogsaa de, som hørte til deres egen Dmgangskreds, have styet deres Selvskab og ganske ignoreret dem. Guvernør Lilburn W. Boggs, som en Gang udstedte en Udryddelsesordre mod de Sidste Dages Hellige, der boede i Missouri, hvilken havde deres Udbrivelse til Følge, og Guvernør Ford af Illinois, som forraabte Profeten Joseph Smith og hans Broder i deres Fjenders (Pøbelens) Hænder, samt flere af Utahs Guvernører, Dommere og søderale Embedsmænd afgive tydelige Eksempler paa Opfyldelsen af Esaias ovennævnte Profeti. Da hele Nationen i 1857 under Buchanan sendte en Armé til Utah imod de Hellige, blev Resultatet det samme, som fulgte Zions individuelle Fjenders Bestræbelser: Skam og Vanære for dem, som optænkte Planen og for hele Nationen, som maatte erkjende, at de foregivne Marsfager til Krigen vare ugrundede og altsaa, at Præsident Buchanan havde begaaet en Dummhed i at sende en Armé spænd han havde overbevist sig om Sagens Retfærdighed. Næsten alle som en have Zions Fjender erfaret ved at stride imod Gud og hans Zion, at deres Løn er bleven: Tabet af deres Sindsro og Himlens Betsignelser, og selv Tabet af Ære og Anseelse blandt deres egne Standsfæller. Hvor findes den Mand, som med Sandhed kan sige, at han har gjort Fremgang efterat have modstaaet Herrens Sag og deltaget i et Korsstog imod de Hellige? Om der findes nogen Saadan, kan han være forsikret om, at hans Bestræbelser i den Retning endnu vil forskaffe ham det ovennævnte Udbytte til Løn for en saadan Fremgangsmaade.

For over 55 Aar har Verden ladet sin „Tunge staa imod“ Zion, i det den har profeteret allehaande Ondt imod de Hellige og har dannet ethvert Redskab, som den tænkte paa nogen Maade kunde bidrage til Zions Udødeliggelse; men dens Forudsigelser have bestandigt slaaet fejl, og dens Redskaber have ikke været duelige til at naa Hensigten, men lig Australiernes Rastevaaben (Boomerang) have de haft tilbagevirkende Følger paa dem, som have gjort Brug af disse Redskaber. Uagtet den heftigste Modstand, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har mødt overalt, tiltager den dog stadigt i Antal og Styrke, og i Stedet for at blive foragtet for dens Ubetydelighed begynder den at opvække Memnesfenes Frygt for

at maaste den er den Sten, som Daniel saa, der skulde blive til et stort Bjerg og opfylde hele Jorden. Denne Frygt er ikke ugrundet, thi Herren har oprettet sit Rige paa Jorden, og dette er den Magt, som vil sønderknuise Verdens fordærvede og apostatiske Systemer: de skulle henvejes som „Aner fra Lærskolepladserne om Sommeren“. Der er Intet saa sikkert som denne Kirkes og dette Riges Sejr over alle Tjender, men indtil Satan bindes, og Fredsregjeringen indføres paa Jorden, kunne vi forvente, at Mørkets Magter ville føre en haard og uophørlig Kamp imod de Hellige, men disse kunne trøste sig ved, at deres Tjenders Tid er kun kort. Esaias Profeti vil snart opfyldes, hvor han siger: „Derester skal han betale sine Modstandere med Brede, sine Tjender med Vederlag, ja dem paa Verne skal han betale efter Fortjeneste. Og de fra Vesten skulle frygte Herrens Navn, og de fra Solens Dpgang hans Herlighed; naar Tjenden kommer som en Flod, skal Herrens Mand oprette Banner imod ham“.

Om Zions Tjender, som nu gjøre Alt for at trænge Guds Børn, vilde omhyggelig overtænke, hvad er bleven deres Skjæbne, som have løftet deres Haand mod Zion, saa kunde de deri læse deres egen. Hine vare lige saa kløgtige og ræntefulde, som Zions Tjender nu ere, og de besjæledes af et ligesaa brændende Had mod Guds Børn, og troede ligesaa sikkert at kunne naa deres Hensigt, at omstyrte dette Værk, som disse; men alligevel sandt de, at deres Haab var kun Lygtemandens forspørende Lys, der ledte dem ud i Skændselsens og Forglemmelsens Morads; medens de, som de forfulgte, bleve stærkere og stærkere og have i ethvert Tilfælde set Herrens Arm udstrakt til deres Befrielse.

Notits til Emigranterne. Præsident Wells underretter os om, at Emigranterne kunne blot medføre 90 Pund Rejsegods frit fra Ny York til Council Bluffs. Den øvrige Del af Rejsen kunne de medføre 135 Pund frit. For al Dørvægt fra Ny York til Council Bluffs betales omtrent 17 Øre Pundet og for alt Rejsegods over 135 Pund betales 14 Øre til pr. Pund fra Council Bluffs til Salt Lake City. Alle, som have Dørvægt, maa være beredt paa at betale Fragten, naar de komme til Ny York.

Korrespondance.

Eldste M. Christophersen skriver i et Brev, dateret Atlanterhavet den 29de Juni 1885, følgende Beretning:

„Vi vare omtrent 40 norske Hellige, som forlode Kristiania med Dampskibet „Angelo“ den 12te Juni Kl. 5 om Eftermiddagen, og maage af de Hellige mødte

paa Bryggen for at sige os Farvel, og jeg maa sige, En spoler bevæget ved at sige Farvel til en Flok af oprigtige, gode Sjæle, efterat have været deres Hyrde for saa lang en Tid, thi man nærer en vis Frygt for, at vor Saligheds Tjende skulde i Babels farefulde Omgivelser

kunne rive dem bort fra Herrens Hjord. Men Broder Christiansens sidste trostende Ord vare: „Jeg vil vogte Faarene.“ Dette bragte Taarer saa vel i mine som i hans Øjne.

Jeg og Brødrene Thoresen og Mousen fik 1ste Blads ombord paa „Angelo“, men maatte selv betale vor Koft. Vi bleve meget godt behandlede af Kaptajnen og Mandstabet. Kaptajnen havde ført mange Tusinde af Hellige fra de skandinaviske Lande til England, og var godt bekendt med Ældste Knud Petersen, hvem han efterspurgte. Vi ankom til Hull Søndag Eftermiddag Kl. 4 efter 47 Døgners Rejse over Nordøen, hvor vi havde behageligt og gunstigt Vejr. Vi forbleve ombord til Mandag Morgen, og efterat vort Løj havde været underkastet Toldvæsenets Eftersyn, forlod vi Hull Kl. 11 om Formiddagen og ankom til Liverpool Kl. 5 Eftermiddag. I Hull traf vi sammen med det Selskab af svenske Hellige, som forlod Kjøbenhavn Torsdagen forud, og var i Følge med dem til Liverpool. Vi havde god Lejlighed til at bese denne Stad, da vi ikke gik ombord i Wisconsin før Fredag Aften. Jeg besøgte Millennial Stars Kontor flere Gange og overværede en Forsamling der. Lørdag Kl. 12 kom Præsident Wells, Brødrene Penrose, Arthur og Flere ombord, og vort Selskab blev organiseret med Ældste J. Hansen fra Kjøbenhavn som Fører og Brødrene Smoot og Barnes som hans Medhjælpere.“

Broder Christophersen giver derpaa en Beretning om deres Rejse over Atlanterhavet, hvilken stemmer overens med den, vi give vore Læsere i Ældste J. Hansens Brev, og slutter med en kjerlig Hilsen til de Hellige i Skandinavien.

Ombord paa Dampskibet Wisconsin,
den 1ste Juli 1885.

Præs. N. H. Lund,
Kjære Broder!

Da vi nærme os Ny-York, vil jeg begynde at skrive til Dem, om hvorledes vor Rejse er gaaet.

Vi forlod Liverpool den 20de og kom til Dveenstown den 21de omtrent ved Middagstid, og tog Passagerer og Posten ombord. Da det blæste temmelig stærkt, var jeg og mange Andre meget søsyge. Dette varede et Par Dage, men saa blev Vejret mere behageligt, og Alle — jeg troer jeg tør sige saa uden Undtagelse — vare paa Dækket, hvor de sang Lovsange til Gud, som havde beskyttet os fra al Fare. Vi holdt Bøn Morgen og Aften og have holdt flere Forsamlinger ombord, men ikke paa Dækket, da vi ikke ansaa det vist paa Grund af, at der var saa mange ombord, som ikke vare af vor Tro. De Hellige føle sig udmærket vel til Pas, og ere nu alle paa Dækket, da vi have Land i Sigte og vente at naa det i Løbet af nogle saa Timer. Alt er gaaet udmærket godt, og Herren har holdt sin Haand over os paa vor Rejse over det mægtige Dyb, og saa vidt er ingen Skade eller Uheld sket nogen af os.

I Aftes tog vi Lodsens ombord, og Vejret har været meget gunstigt gennem Natten. Vi havde en Del taaget Vejr, som sunkede os noget. Kaptajnen, saa vel som Enhver af Skibets Besætning, har behandlet os paa det venligste. Vi ere 511 Emigranter og 30 hjemvendende Missionærer af Sidste Dages Hellige, og 429 Fremmede. Besætningen bestaar af 107 Personer; altsaa ere vi i Alt ombord 1077 Sjæle.

Den 4de Juli. Vi ere nu paa Jernbanen mellem Chicago og Omaha, og denne er den første Lejlighed, jeg har

haft til at skrive mit Brev færdigt. Vi kom i Land den 1ste og forblev Natten over i Castle-Garden og næste Morgen fik vi vor Bagage vejlet og en Del maatte betale for Dørvægt. Vi forlod Castle Garden Kl. 4 om Eftermiddagen og særgedes over til Jersey City. Der kom vi ombord paa Banetoget for Chicago, hvor vi skiftede Tog i Dag Kl. 7. Vi havde en streng Dag i New York, men Alt gik dog godt. Vi ere alle ved god

Helsen med Undtagelse af en Søster. Vi kjøre nu cirka 30 eng. Mil om Timen, og det er besværligt at skrive. Jeg vil skrive igjen, naar vi komme i No. Vi vente at komme til Council Bluffs i Morgen, om Alt gaar godt.

Alle Brødrene i Nr. 14 samt alle de Hellige hilses, og sidst, men ikke mindst hilses De selv paa det venligste fra

Deres ringe Medarbejder i Evangeliet
J. Hansen.

En Samtale.

(Af Ældste Robert Marshall i Millennial Star.)

(Sluttet fra Side 311.)

Den gamle Herre med det blege Ansigt blev nu noget urolig, og foretog sig endnu en Gang et Augreb med at spørge: „Er De frelst?“

„Ja, jeg er,“ svarede jeg, „og dog er jeg ikke tilfulde frelst. Den druktuende Matros, som er bleven reddet fra de fraadende Bølger, er frelst, naar han er taget ombord paa et Skib; dog er han ikke tilfulde frelst, førend Skibet naaer Havnen. Han er fremdeles i Fare for at falde overbord eller lide Skibbrud. Saaledes er det med mig; jeg er frelst i det gode, gamle Skib „Zion“, men dog ikke tilfulde frelst, førend jeg har „udholdt til Enden“ og sætter Fod paa hin herlige Kyfts gyldne Sand. Petrus siger, at „Daaben nu frelser os“, og Jesus siger, at „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig.“ Der er altsaa en nærværende og en tilkommende Frelse, og jeg har den nærværende, men ikke den tilkommende Frelse. Jeg haaber, at dette er Dem klart nok.“

Atter sæstede han sine smaa sorte Øjne paa mig og sagde: „Har De faaet Deres Synder tilgione?“

„Ja, jeg angrede mine Synder, saa-

som Petrus befalede, og ligesom Paulus stod op og blev døbt og fik sine Synder aftvættede, saaledes blev ogsaa jeg døbt til Syndsforladelse.“

„Men døde De med Kristus?“ spurgte han igjen.

„Ja, thi Skriften siger, at saa Mange, som bleve døpte til Kristus, ere døpte til hans Død.“ (Rom. 6, 3.).

„Er De begravet med Kristus?“ spurgte han atter.

„Ja, ganske vist; thi Paulus siger, at derfor ere vi begravne med ham ved Daaben. Jeg blev døbt, og blev derfor begravet med ham.“

„Er De opstaaet med ham?“

„Ja, det er jeg. Paulus erklærer: „I ere begravne med ham i Daaben, i ham ere I og medoprejste.“ Jeg blev begravet med ham i Daaben, hvorfor jeg og er medoprejst med ham.“

„Er De isjort Kristus?“

„Ja, det er jeg i Sandhed; thi Bibelen siger, at saa Mange, som ere døpte til Kristus, ere isjorte Kristus.“

„Hør nu, min gode Ven,“ sagde han, „er De paa nogen Maade i Kristo?“

„Ja, det skulde jeg visstelig an-

tage, thi den hellige Skrift erklærer, at saa Mange, som bleve døpte, bleve døpte til Kristum. Jeg er døbt, og derfor døbt til Kristum; sølgelig maa jeg være i ham, om Skriften siger Sandhed, og jeg vil ikke paatage mig at gjøre Indvendinger derom."

"Tror De, at Daaben vil frelse Dem?"

"Ja, det vil den aldeles bestemt, hvis jeg forbliver ydmyg og trofast efter at have værdigen modtaget den Ordinantse. Jesus siger: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig,“ og jeg tror bestemt, at han er vel bekendt med Sagen. Desforuden siger Petrus, i det han omtaler Noahs og hans Families Frelse ved Vandet: „Hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os.“ Saaledes har De Sandheden angaaende Daabens Virkning fra to meget paalidelige Vidners Mund. Jeg tror ikke, at mange Kristne ville være dristige nok eller saa sikre i deres Sag at modsætte sig disse Vidnesbyrd."

"Na! De gjør altsaa Daaben til Alt og Kristi Blod til Intet."

"Jeg gjør Daaben netop til det, som det nye Testamente gjør den til, og De begaar en stor Fejltagelse, naar De siger, at jeg gjør Kristi Blod til Intet; thi det er hans Blod og det alene, der tilfiltrer alle disse Betsignelser i Daaben; og lad mig her bemærke, at jeg i Sandhed skatterer dette dyrebare Blods Værd, men der er dog Noget, der er mig dyrebare, nemlig det Væsen, fra hvem det flød. Lad os derfor holde hans Ordinantse i Ære og adlyde hans Bud og vise ham, at vi elske ham i det mindste lige saa højt, som vi skattere hans Blod. I denne Tid, da man gjør saa hjemælet Paastand paa stor Gudsfrygt, er Kristi Blod priset himmelhøjt, medens de hellige Bud og Ordinantser, han har givet ved

sin egen Mund, blive uden mindste Ag eller Skrupel nedtraadte i Støvet. Men midt i alt dette Hykleri og Mørke høres den levende og ophøjede Frelseres Røst at raabe: „Om I elske mig, da hold mine Bud. Forgjæves raabe I Herre, Herre, hvis I ikke efterkomme, hvad jeg har befalet Eder;“ eller med andre Ord: „Forgjæves berømme I mit Blod, medens I ved Ulydighed vanære det Væsen, fra hvilket det flød."

Her afbrød den første Herre mig med: „De sagde, at Deres Synder bleve aftvættede ved Daaben, men Petrus siger, at Daaben „ikke er Renselse fra Kjødets Synder, men en god Samvittigheds Pakt med Gud;“ desuden siger Johannes, at „Jesu Kristi Blod renses os fra al Synd."

"Min gode Ven," svarede jeg, "De citerer ikke Petri Ord rigtigt. Han siger ikke, at Daaben ikke er Renselse fra Kjødets Synder, men at den ikke er en Renselse fra Kjødets Urenhed, det vil sige: Daaben er ikke for at aftvætte Legemet fra Smuds, som Folk i et Bad vadske sig med Sæbe og Vand, men den er for at borttage vore Synder, saa at vi kunne have en ren Samvittighed for Gud, eller en Samvittighed uden Bebrejdelse af Synd eller Skyld. Paulus hverken vadskede eller rensede sit Legeme i Daaben, men igjennem den Ordinantse aftvættede han visjeligen sine Synder, thi den hellige Skrift fortæller os det. Jesu Kristi Blod renses os virkelig fra Synd, men gjør det ved at give Daaben en rensende Kraft, naar Synderen, som virkelig har omvendt sig fra sine Synder, i Ydmyghed underkaster sig denne Ordinantse. Derfor, hvo, som forkaster Daaben, forkaster den frelsende Kraft, Jesu Blod har givet den, og hvo, som forkaster hans Ordinantse, forkaster Kristus selv. Om De foragter og mod-

sætter Dem det Lands Love, hvori De er Undersaat, bliver De anset som en Oprører og behandlet som saadan."

Nu tog han, som sad ved min Side, sin Bibel frem, og langsomt og med Eftertryk oplæste han et Skriftsted i Johanne's Aabenbaring 21de Kapitel 8de Vers for mig og bad mig at erindre dette Skriftsted. Jeg forsikrede ham, at jeg vilde erindre det. Denne Forsikring syntes ikke at være ham særdeles tilfredsstillende, thi han lod til at være fortrædelig og i slet Humeur.

Jeg henviste derpaa til Markus 16de Kapitel, hvor Jesus bemyndigede sine Disciple; jeg sagde: „Vi have i denne Tid Mange iblandt os, som paa tage sig fromme Forpligtelser, saasom at prædike, formane, udsprede Skrifter, osv. og de fortælle Verden, at de tro paa Jesus. Frelseren selv fortæller os, hvorledes vi skulle kunde kjende den sande Troende fra den Skindhellige og Bedrageren. Han siger os, at visse Tegn skulle følge dem, som tro. Jeg skal nævne disse Tegn; de ere følgende: I mit Navn skulle de udbrive Djævl; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slang, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes“. Nu, mine Venner, I sige Eder at være Troende, have I nogen af disse Gaver, som Kristus siger skulle følge dem, som tro? Eller tilhøre I et Samsund af Troende, som har disse Gaver uddelt iblandt sig? Dersom I eller det Samsund, I tilhøre, ikke har nogen af disse Gaver, maa vi ganske naturlig slutte en af to Ting: enten udtalte Frelseren en stor Usandhed, eller ogsaa ere I Bedrager og Hyllere. Jeg foretrækker den Slutning, at Gud er sand, og at Enhver, som taler modsat hans Ord, er en Løgner eller en Be-

drager, om De synes bedre om den Benævnelse.

Herved gnistrede den Gamles Dine, og han spurgte, medens hans Ansigt rødmede af Bredde: „Har De nogen af disse Gaver?“

„O, bryd dem ikke om mig“ svarede jeg, „men lad os faa det Spørgsmaal afgjort, om I ere sande Troende eller blot Hyllere. Om jeg ikke har nogen af disse Gaver, I burde have Dem, thi I paa staa, at I ere sande Troende og ere frelst, og De ser naturligvis med Deres selvtilfredse Hellighed paa mig som en Bantro. Sæt nu at jeg var en Gudsfornegeter, I gjøre Paa stand paa at være Rettroende. Jeg gjentager Jesu Ord, som I tro paa, eller som I sige, I tro paa. Han siger, at disse Tegn, som jeg har henført til, skal følge dem, som tro. I sige, I ere Troende, og disse Tegn følge Eder ikke, deraf følger det ganske naturligt, at enten ere I Bedrager, eller Jesus var en saadan. Men vi lære af den hellige Skrift, at Jesus var „hellig, uden Skyld, ubesmitted, adskilt fra Syndere“, og „der blev ikke sundet Svig i hans Mund“; altsaa kunde han umulig bedrage noget Menneſte. Følgelig ses det tydeligt, at I enten bedrage Andre eller ere selv bedragne ved at tro, at I ere sande Troende. Begge Tilfælde ere mulige; i Følge Kjærlighedens Aand formoder jeg at den sidste er Deres Stilling.“

Den første Herre kunde nu ikke udholde dette længere, og han fordrøede en Erklæring, om jeg selv var i Besiddelse af nogen af disse mirakuløse Gaver eller ikke. Jeg svarede Ja.

„Hvilken af dem,“ spurgte han, hvortil jeg svarede, at jeg havde mer end en Gang lagt Hænder paa de Syge, og de bleve helbredede.

„Har De nogen anden Gave? spurgte han.“

„Alle Gaver ere ikke givne til ét Individ, men Anden uddeler disse Gaver til Enhver, det vil sige: til Enhver sand Troende, i Besynderlighed, efter som han vil.“

Atter spurgte han mig, om jeg erindrede det Skriftsted, han havde læst i Aabenbaringen. „Ja,“ svarede jeg, „det husker jeg klart.“

„Forstaar De det?“ spurgte han igjen.

„Ja, fuldkomment.“

„Vil De saa aldrig glemme det?“

„Det skal jeg passe nøje paa ikke at gjøre.“

„Har De nogen anden Gave, foruden Helbredelsens Gave?“

„Det ved jeg ikke, men jeg ved, at det Samsund af Troende, som jeg tilhører som et Medlem, har alle disse Gaver uddelt iblandt sig, og jeg ved ligeledes med Bestemthed, at en Kirke, som ikke har dem, er ikke og kan ikke være Kristi sande Kirke. For Nogen at erklære sig for Verden at være sande Troende, medens de aldeles mangle Guds Raadegaver, er at vise den mest unastrede Frækhed, og bevise dem kun at være fromme Markstrigere og præstelige Bedragerer, som substituere Skinhellighed og aaben Frækhed for Guds Gaver og Kræfter. Jeg vidner for Eder alvorligen og i Sandhed, at de samme Gaver, Jesus sagde skulle følge dem, som tro, eksistere nu paa Jorden. Jeg har med mine egne Øjne set de Syge helbrede, og har med mine egne Øren hørt Dævlens truede og uddrevne, og baade Mænd og Kvinder tale i nye Tungemaal, og jeg er selv bleven helbredet af Sygdom ved denne samme Guds Kraft paa Jorden, udøvet af dem, som i Sandhed tro; og dette er for mig ikke et Nygte, men jeg ved det for mig selv og ikke for en Anden.

Igen spurgte den første Herre mig, om jeg erindrede det Skriftsted, han havde læst i Johannes Aabenbaring for at oplyse mig. Jeg forsikrede ham, at jeg havde det fuldkomment i Erindring. Ordene ere, at „Skjørlevnere og Troldkarle, og Afgudsdyrkere og alle Løgnere, deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl.“

„Ja,“ sagde han, „disse ere netop Ordene; forstaar De dem rigtig?“

„Ja visseligen, jeg forstaar dem tydeligt, og jeg kan fortælle Eder, mine Venner, at jeg kan se hvilket som helst Menneſte i Djævelens og udfordre hele Verden til med Rette at bestylde mig for nogen af disse grove Laster, og da jeg omvendte mig fra mine Synder og blev døbt til mine Synders Forladelse, behøvede jeg ikke at angre de her ansørte, thi jeg havde aldrig gjort mig skyldig i dem. Paa den anden Haand er det almindeligt bekendt, at mange, om ikke alle af disse Revival-Profelyter og Revival-Prædikanter, der uden Undseelse erklære sig frelst, og tillidsfulde paatage sig at frelse Andre uden nogen Myndighed fra Gud, vare før denne deres øjeblikkelige Omvendelse nedsumtne paa det dybeste i disse grove Bedrægtigheder.“

Her syntes de alle tre uheldigen at give sig tabt. Den Gamle blege skarpsynede Herre udbrodp:

„De har en forserdelig Tunge!“

„Ja,“ svarede jeg, „den, som har den Helligaand i Hjertet, behøver aldrig at mangle et Ord at tale til Forsvar for sin Siæber eller hans Sag.“

Denne fromme Treenighed blev nu ganske taus, og Alt var roligt. Snart naaede vi vor Rejſes Maal, og Toget standsedes. Dette synes at give mine lærde Modstandere uudsigelig Lindring,

thi Enhver i Coupéen havde set deres
afmægtige Kamp imod Guds Sand-
heder, og deres efterfølgende Tausshed
og Værgrelse. Da vi vare færdige til
at staa af ved Stationen, rejste jeg mig,
og med et høfligt og godmodigt Blik
sagde jeg til de slagne Tre: „Mine
Venner, I have nu i Dag haft Lejlighed
til at høre nogle af de evige himmelske
Sandheder fra en „Mormon Eldste“.

„Ah!“ udbrød den, der var mig
nærmest, „tænkte jeg det ikke nok!“

„Ja, ja,“ sagde jeg, „saa havde De
dog Ret en Gang.“

Efter at have steget af dette Tog,
kom vi tilfældigvis til at fortsætte vor
Rejse med et og samme Tog, men der
blev intet mere sagt, og jeg takkede
Herren for min Sejer over dem.

Myheder.

— Over en flydende artesisf Brønd, som nylig er bleven boret i Liberty
Park, Salt Lake City, har man bygget en Fontæne.

— Medlemmerne af Orson Pratt's Familie ere i Færd med at samle Midler
til Anskaffelsen af et passende Monument over den store Apostels Grav. Deseret
News foreslaar, at Indsamlingen i dette Njemed ikke begrænses til Familien,
men at Folket i Almindelighed saar Lejlighed til at yde Bidrag til en passende
Gravsten for en Mand, der staar i saa højt Ry og var saa elsket og afholdt, som
Broder Pratt var.

— Et af de sørgeligste Ulykkestilfælde, som i flere Aar har indtruffet, fandt
Sted den 24de Juni d. A., i det Broder Samuel Ensign, en højagtet 80-aarig
Olding, som arbejdede paa Templet i Salt Lake City, styrte ned fra den 90 Fod
høje Tempeltur og slog sig ihjel. Den afdøde var født i Massachusetts den 24de
Maj 1805, og annammede der Evangeliet i 1838, og flyttede til Nauwoo. Der
arbejdede han paa Templet, indtil det var færdigt. Han ankom til Salt Lake
City den 22de September 1847.

— Det er nu aldeles unødvendigt for Utah's Kjøbmænd eller Andre at indføre
Indpakningspapir fra Øst eller Vest, da der nu paa det Deseret News Office
tilhørende Papirfabrik, beliggende lidt udenfor Salt Lake City, fabrikeres lige saa
godt og undertiden bedre Papir, end der kommer andetsteds fra, og hvad der er
bedre, er, at det hjemmelavede Papir sælges til billigere Priser end det indførte.

— Grand-Juryen i Salt Lake City er i fuld Virksomhed og, som kunde for-
ventes, er det Polygami og saa kaldet ulovligt Samliv, der fremdeles lægger særlig
Beflag paa dens Opmærksomhed.

— Territoriets Overret stadfæstede den 27 Juni den af 3die Distriktsret
affagte Dom mod Præsident A. M. Cannon og A. M. Musser. Den nye Dom-
mer, Powers, gjorde nok nogle Indvendinger mod Dommer Jans Udlæggelse af
Ordet cohabitation (Samliv), men var dog enig med Jans og Boreman om
Kjendelsen mod Cannon.

— Edmund G. Sworth af Arizona blev i forrige Maaned dømt til at betale
300 Dollars Mulkt, fordi han ikke havde forstuet eller vilde forstude en Husfru,

som han ægte de i 1856. Da han ikke kunde betale Mulkten, sendtes han til Fængslet i Yuma, hvor han nu hensesidder.

— Et Passager-Tog paa Denver og Rio Grande Jernbanen løb af Stinnerne omtrent midtvejs imellem Denver og Canon City, hvorved alle Passagererne bleve mer eller mindre lemlestede, men dog ingen af dem dræbte.

De Helliges Hjem.

Mel.: Beautiful Hill of Zion.

J Tanken jeg ser det forjættede Land
 Og længes at vandre derhen,
 Hvor Blomster nu trives i Ørkenens Sand,
 Hvor Lovsang nu høres igjen.

Kor:

Yndige Dale — Helliges Hjem —
 O hvor jeg længes at bo iblandt dem!

J Drømme jeg stuer de Bjærgene i Vest
 Med Templer, der taarne mod Sky,
 Hvor Fattigmand og er en velkommen Gæst,
 Hvor Pilgrimen nu finder Ly.

Se, Tusinder Sjæle bag Bjærgene bo,
 Som døjed i Babel en Tid;
 Men Herren dem hørte, som bad ham i Tro;
 Fra Trængsel han førte dem did.

Mig Haabet opliver, mig Tanken gjør glad,
 At om jeg kun trofast gaar frem,
 Jeg ogsaa skal stue den hellige Stad
 Og der blandt Guds Folk saa et Hjem.

F. C.

Indhold.

Forsølgelse	321.	Korrespondance	329.
Redaktionsbemærkninger:		En Samtale	331.
Zions Fiender	328.	Nyheder	335.
Notits	329.	De Helliges Hjem	336.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzengade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.